ontmoeting met een waterral

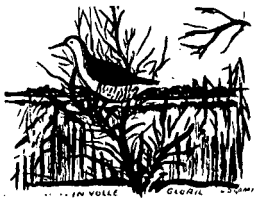

door koos van der graaf, den haag

Met tekeningen van de schrijver

Een ontmoeting met zo'n zeldzame moerasbewoner is meestal erg prettig, omdat je er in het geheel niet op uit bent en hem dan onverwacht ontmoet. Je rekent er in het Zuiderpark zeker niet op omdat het een stadspark is. En om u eerlijk te zeggen, het doet me leed, dat het park al haast geheel ingesloten ligt en dus werkelijk een stadspark wordt.
Dit vindt nu reeds z'n weerslag op het aantal meer of minder bekende eendensoorten, dat de vijvers in de trektijd regelmatig bezoekt. Weinig soorten zijn er nu, een enkele keer wat talingen, soms een smient, wat slobbers, tafeleenden, kuifeendjes of toppers.
Maar een jaar of vijftien geleden, toen het park nog open en vrij in het wijde Hollandse polderland lag, toen vielen de eenden er neer bij tientallen; toen was de roodkeelduiker ook nog een bezoeker en het behoefde er niet eens koud voor te zijn. En nu . . . ach, we leven in een overbevolkt land!
Ik zou u echter vertellen van de ontmoeting met de Waterral.
Het was haast geen ontmoeting geworden, als hij zich niet verraden had. O neen, hij gaf z'n aanwezigheid helemaal niet te kennen door één van zijn grappige varkens- of claxongeluiden, want dat doet hij in deze tijd heus niet. Neen, hij wachtte ons rustig af tot we op een meter of 5 genaderd waren, om dan uit een der schamele rietzomen van de grootste vijver weg te vliegen naar de tegenoverliggende rietkant, waar het bootje ligt (de vaste bezoekers van het park weten dit wel).
Juist door het stil over het water wegvliegen, viel hij op (een waterhoen maakt altijd wat meer herrie bij het opvliegen), een waterhoenachtige vogel vrij klein, geen wit aan de vleugels en vuilbruin bovenop.
Wij keken elkaar aan . . . een eh . . . waterral, of zou het misschien een klein waterhoen zijn, het ging allemaal zo snel, maar neen aan deze mogelijkheid zouden we helemaal maar niet meer denken.
Eerst maar eens gaan onderzoeken.
Dan naar de overkant, politie ten spijt tussen de struiken naar de rietzoom en ja hoor, daar zat hij „in volle glorie" Rallus aquaticus aquaticus, ongeveer 1 meter boven de grond in een struik aan de overkant. Z'n borst blauwgr . . . verhip weg was hij weer, over het water naar zijn eerste plaatsje terug.
Goede raad was duur.
Weet je wat, zei m'n broer, ik ga naar de overkant, dan jaag ik hem hier weer naar toe (dit is pas ware broederliefde, want nu kon ik de vogel goed opnemen).
En hij kwàm terug op precies de zelfde plaats nog geen 5 meter van mij vandaan. Ja „wie niet sterk is, moet een waterral te slim af zijn".
Ik heb hem bekeken tot mijn broer terug kwam, toen sprong de vogel op de grond, keek ons heel even met z'n rode oog aan, lachte . . . „Ha, ha, wie

niet sterk is moet een mens te slim af wezen" en rende weg tussen de struiken.
Toen zijn we maar beschaamd weg gegaan.
En later toen we de vogels, die we op de gure eerste Kerstdag gezien hadden, nog eens de revue lieten passeren, lieten we met een blij gevoel, de waterral als zoete nasmaak de laatste wezen.
27 December 1949.
P.S. 3 Januari 1950.
Men zegt, dat een moordenaar vroeg of laat naar de plek des onheils terugkeert.
Zo was het ook met ons, niet dat we moordenaars zijn (zo erg is het nu weer niet), maar we keerden wel terug naar de plaats waar we de waterral gezien hadden.
1 Januari 1950 was het, en — 'o wonder — er was niet een, maar er waren twee waterrallen.
Aan de kant van de sloot, die om het eilandje in de grote vijver ligt, stonden ze tot het heupgewricht in het water tussen wat waterhoentjes in.
In het zonlicht van deze mooie dag stonden ze, prachtig belicht, voedsel te zoeken, af en toe de kop geheel onder water stekend.
Na een tijd de vogels bekeken te hebben, zijn we naar het Verversingskanaal gegaan; aan eenden en zaagbekken was nog niets te beleven, maar de vissende IJsvogel maakte toch weer veel goed.
Ik hoop nu alleen maar, dat de rallen nog een tijdje blijven plakken, zodat vele Haagse vogelliefhebbers, van deze voor onze stad zeldzame vogelsoort kunnen genieten.

.....EN RENDE WEG.

hulde aan een veertigjarige

Op 10 Maart a.s. bestaat onze afdeling Wageningen 40 jaar en dit feit zal op Zaterdag 11 Maart feestelijk herdacht worden in „De tien zilverlingen". Ook op deze plaats wensen wij de jubilerende afdeling van harte geluk en nog vele voorspoedige jaren!